

ZEKIJA TURKEŠ
TEŠANJ

Treća nagrada na konkursu Fonda "Bošnjaci" Sarajevo

Kuda ideš, narode moj,
šta se to s tobom zbiva,
zar zemlja Bosna, nije ti dosta,
a tako je mila i divna?

Zar ljepota Neretve krasne,
i dubina zelenila njena,
nije merak za oči tvoje
i mehlem za dušu tvoju?

Zar Unini vodopadi
nisu muzika za uši tvoje,
a tek kristalno Vrelo Bosne,
čiji žubor i krajolik tope srce moje?

Zar Sarajevo, Mostar, Zenica, Tešanj
i drugi gradovi širom lijepe naše,
nisu dovoljno prostrani,
da nađeš mir i sreću, da živiš život paše?

Kuda ideš, narode moj?
Ostavljaš Bosnu majku svoju!
Ostavljaš Srebrenicu - tugu - i moju, i tvoju!
Kuda ideš, narode moj?

Šta ja da radim i drugovi moji,
Mladost i nada Bosne naše?
Bosna nam dala toliko blagodati
a šta ćemo mi njoj dati?

Dilema jeste, narode moj,
kada vidim kako ideš ti,
ja ne idem, ne i ne!
Ja ostajem ovdje, a možda ćeš i ti.

Bosansko sunce najbolje grije,
bosansko nebo često me nasmije,
bosanske šume, ravnice i brežuljci,
gledati ih uživajući su trenuci.

Ja ostajem ovdje, narode moj,
ostani i ti, nemoj ići,
Bosna je prostrana za sve nas i
bez Bosne nećemo nikamo stići!

Nemoj ići, narode moj,
da čežneš za majkom svojom,
za Bosnom njenom ljepotom i merakom,
za Bosnom, domovinom mojom i tvojom!

Bosansko sunce grije nas dobro,
a opet toplinu tražiš negdje tamo.
Bosansko nebo dovoljno je široko
i zato ostani, vrati se ovamo!